

αὐτῆς, ή ἡρεμία καὶ ή εὐγένεια ἢν ἀπέπνεον οἱ τρόποι της ἐφαίνοντο ήδη ἐλκυστικώτατα προτερήματα εἰς τὸν Καῖο, καὶ τοσοῦτος πόθος κατέλαβεν αὐτὸν αἰφνῆς πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν, καὶ τοσοῦτον εὐτυχῆ ἐφαντάζετο ἑαυτὸν συμβιοῦντα μετ' αὐτῆς ἐν τῷ ἡρέμῳ τούτῳ κόσμῳ, ὥστε, ἀν αἱ περιστάσεις ἤσαν διάφοροι, φάσεως θά̄ ἔτρεχε πρὸς αὐτήν νὰ τῇ ἐκδηλώσῃ τοὺς πόθους τῆς καρδίας του.

Ἄλλ' ἡδη ἦτο ἡναγκασμένος νὰ περιμένῃ ἐπὶ μακρῷ, πολὺ μακρὸν χρόνον εἰστεί, μέχρις οὐδὲνητῇ νὰ ἐκδηλωσῃ τὸν ἔρωτα του πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν. Αὐτῇ ἡ σκέψις, κατὰ τὴν παροδούν ὅρμην τοῦ πάθους του, τῷ ἦτο ἀνυπόφορος.

Καὶ δώμας δὲν ἤσαν μόνον αἱ παροδούσαι περιστάσεις αὐτίνες ἐμπόδιζον τὴν ταχεῖαν πραγματοποίησιν τῶν πόθων του. 'Υπῆρχε καὶ ἄλλο τι περιστατικόν, διπέρ πιείλει νὰ ματαιώῃ ὀλας του τὰς ἀλπίδας. 'Η Κλεμεντίνα Ἰουλία δὲν ἤξενον ἀκόμη, διτὶ ὁ Καῖο ἡδη πρότερον νυκτερινόν, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον, διτὶ εἶχε καὶ θυγάτριον. Καὶ πάλιν ἤρχισαν νὰ τὸν καταλαμβάνωσιν οἱ ἀρχαῖοι δισταγμοὶ καὶ αἱ πρότεραι ἀμφιβολίαι, ἀν αὐτῇ ἡδη κατάλληλος γυνή, εἰς τὴν ὅποιαν ἤδηνατο νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ τέκνον του. Τὸ θυγάτριόν του, ἡ Καρμελίτα, ἡδη διστρόδοιτος εἰς ζένα πρόσωπα, καὶ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα της ἐδείκνυεν ὀλην της τὴν παιδικὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν.

'Ολος διχαρακτήριος, δῆτα ἡ ψυχὴ τοῦ κορασίου τούτου ἦτο συγγενῆς πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ Καῖο. Καὶ τώρα ἀκόμη ὁ παιδικὸς ὀφθαλμὸς της εἶχε τὸ ἐπιτακτικόν, ἡ θέλησις της ἐπεβάλλετο πάντοτε εἰς τὰ ἄλλα, τὸ μετ' αὐτῆς συμπαίζοντα κοράσια. 'Εδείκνυεν ἡδη ὅδη ἀντιληπτικόν, καὶ ἡ πρόωρος τάσις πρὸς ἀνεξαρτησίαν ἐμφανίζει νοημοσύνην καὶ ἔκτακτον δύναμιν χαρακτήρος.

'Ενψη ἡδη ὅλη τρυφερότης, οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ της ἡστράπτον πολλάκις ἐκφρασίν τινα ιδιοτροπίας καὶ πεισματος, ἣτις ἤδηνατο νὰ φοβίσῃ καὶ ἀνδρά, μόνον δὲ ἐν βλέμμα ὑπῆρχε, τὸ ἤδηνατο δόπιον νὰ μεταβάλῃ ἀμέσως τὴν δριμεῖαν ταῦτην ἐκφρασίν εἰς γλυκεῖαν καὶ ἀγγελικήν — τὸ βλέμμα τοῦ πατρός της. 'Απαράλλακτα δπως ἡ μήτηρ της ἡ μακαρίτις, τὸ κοράσιον πειρέβαλλε μετὰ σφοδρότητος καὶ τρυφερότητος τοὺς μικρούς του βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Καῖο καὶ ἐπίειζε τὴν μικράν κεφαλήν της μὲ τὴν πυκνήν καὶ μέλαιναν κούρην ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τότε δὲ τόνοι χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἔχειροντο ἐκ τοῦ ἀνδροῦ στόματός της, μαρτυροῦντες ὑπεροχείλισιν αἰσθήματος.

'Ο Καῖο ἐλέφηβαν τὸ ἐλαφρόν καὶ ἐλαστικὸν σῶμα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μετ' ἀνεκφράστου τρυφερότητος· ἀλλὰ τὸ κοράσιον δὲν εἰρισκεν ἡσυχίαν· ἀνέβαινεν ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὸν φρουρὸν του καὶ ἐγέλει μὲ ἀστράπτοντας ἐκ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμούς, εἴτα δὲ πάλιν ὀλισθηρῶς κατέβαινεν ὡς σκιούρος τὸ γιγαντῶδες σῶμα του πατρός της.

'Οσακίς ἔκλινεν τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ εὐδιγίστου σώματος της πρὸς τὰ ὄπισθι, ἤδηνατο ἀνευ κόπου νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἔδαφος μὲ τὴν μικράν καὶ ὀφραίν κεφαλήν της.

Ποσάκις δικαῖος παρὰ τὴν μικράν κλίνην καὶ παρετίηρε τὸ θυγάτριόν του κομιμένον! Τὸ κοράσιον τοῦτο δὲν ἐκοιράστο δπως οἱ ἄλλοι ἀνδρῶποι, ἀλλὰ κατ' ὄλως παράδοξον τρόπον. Πολλάκις τὸ εὐδύνγιστον καὶ τρυφερὸν σῶμα της ἔκειτο ἐν τῇ κλίνῃ, πολλάκις διμις ἡ κεφαλή καὶ οἱ πόδες ἔκειντο πλησίον ἀλλήλων κατ' ἀνεξήγητον ὄλως θέσιν.

'Οσακίς ἐδοκίμαζε νὰ τὴν ἔχεινται, ἔβλεπεν διτὶ καὶ κοικώμενη ἔπι τὴν παρούσιαν αὐτὸν. Μὲ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἡγείρετο καὶ πειρέβαλλε τὸν τράχηλον τοῦ πατρός της μὲ τοὺς παιδικοὺς της βραχίονας, εἴτα δὲ πάλιν κατεκλίνετο καὶ ἐκοιμάτο.

'Ο Καῖο ἀναλογιζόμενος ἡδη τὸ θυγάτριόν του κατελαμβάνετο ὑπὸ διαπύρου πόθου, καὶ δὲν ἤδηνατο νὰ ὑποφέρῃ πλέον τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ τέκνου του. 'Ἐπι τῇ ζωηρᾷ τάσῃ ἀναμνήσει τῆς ἀγαπῆς του Καρμελίτας ἡσθάνθη ἀιφνῆς τοσσύτην ἀδιαφορίαν καὶ

ἀποξένωσιν πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν, ὥστε ἀπέκρουεν ἡδη ἐκ τοῦ πνεύματος του πάσαν σκέψιν περὶ προσπελάσεως τῆς γυναικὸς ταῦτης.

'Άλλ' αἱ στιγμαῖαι αὗται, καὶ ἐξ ἐμπαθοῦς κινήσεως τῆς ψυχῆς του προκληθεῖσα διαδέσεις ὑπεχωρησαν αὐθίς εἰς τὰς προτέρας, διπας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τὰς σκιὰς τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Καῖο, καὶ εἰς ὄλας τὰς ὑποδέσεις, ἃς εἶχε νὰ διεξαγάγῃ κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, εἶχε πάντοτε ἀκούσιως ὑπὸ διῆτην τὸ μέλλον του συνδεδέμένον μὲ τὸ μέλλον τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας.

'Ἡ οἰκογένεια Σλείβεν κατέλιπε τὴν πόλιν Σ. κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας. 'Ο ἀποχαιρετισμὸς ἦτο βραχὺς ἀλλ' ἔγκαρδιος· δι Καῖο ὑπεσχέθη ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Λονδίνον θὰ διέληθη διὰ τοῦ Αρβούργου καὶ θὰ τὸν διέπισκεφθῇ.

'Καὶ σκοπεύετε νὰ ἐγκαταλείψετε τὰ κτήματά σας, καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψετε καθ' ὅλους;» ἤρωτησεν ἡ γηραιὰ κόμησσα Σλείβεν.

'Η Μερτσέδες ἐφαίνετο μετὰ συντεταρένης προσοχῆς καὶ πειρεγίας περιμένουσα τὴν ἀπάντησιν του, ἐνψη ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία προσεποιεῖτο μέτριον μόνον ἐνδιαφέρον περὶ τὸ ζητήματος τούτου.

Πρὸς ἐκπλήξην πάντων ἀπήντησεν δι Καῖο: «Ο θάνατος του πατέρος μου μὲ ἴναγκαστε νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν, διπας εἰς τὸ ἔξις ἀναθέσω ὀλας μου τὰς ἐργασίας εἰς τοὺς συνεταίρους μου. Ἐγὼ δὲ θὰ διέρχωμαι τὸ πλείστον μέρος τοῦ ἔπους ἐν Δρόννιγχαρ, ίσως δὲ καὶ θὰ ἐγκατασταθῶ ρονίως ἐν τῇ πόλει Σ. διπας ἀφιερωθῶ μόνον εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κτημάτων μου. Εἰς τὴν ἀπόφασίν μουτατήνησε καὶ ἡ ἐπιδυνία του νὰ μένω πλησίον τῆς οἰκογενείας σας, ἣτις μοι κατέστη τόσον προσφιλής προσέδηκε μὲ εὐγενικὸν υφος, διπερ πλέον τε ἀπέκλινεν ἀπὸ τὰς συνήδους διμιάτας του.

Εἰς τὰς λέξεις ταῦτας ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ὑψώσε πρὸς τὸ βλέμμα, ἀλλ' εἰς μάτην δι Καῖο προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο οἰλαν δίκτοτε ἐκφραστιν, μαρτυροῦσαν τὴν ψυχικήν της διάνεσιν.

Τὸν ναντίον δέ, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μερτσέδες ἐπλανήθη δριαρευτικὸν μειδιάμα, — μειδιάμα παιδίου, χαίροντος ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ἀδων τινὸς σκοποῦ του.

'Ο Καῖο ἐνώριτερον ἀφ' ὅτι ἐνόμιζε, βραδύτερον διμιάς ἀφ' ὅτι ἐπεδύμει ἡ ἀνυπόρους καρδία του, ἔφασεν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Σλείβεν.

'Ο θάνατος του γηραιοῦ κόμητος ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμή, δι' ἣν ἡ Μερτσέδες δὲν ἐπέστρεψεν διπίσω εἰς Χόλσταϊν πρὸς τὴν φίλην της, ἀλλ' ἔμεινεν ἔκτοτε ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ. Οὐτω δι Καῖο εἰσελθὼν εἴρεν αὐτήν ἐνταῦθα· μάλιστα δὲ κατὰ σύμπτωσιν μόνη ἡ Μερτσέδες εἰρέθη κατ' ἀρχὰς εἰς θέσιν νὰ τὸν ὑποδέχῃ καὶ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

'Η νεαρά κόρη ἤρχισε νὰ ἔρωτά αὐτὸν περὶ τοῦ κτήματός του, ἔξεφραζε τὸν πόθον της πρὸς τὸν ἔσχοχικὸν βίον, τὴν ἀγάπην της πρὸς τὸ θέρος καὶ πρὸς τὰ δάση καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν της πρὸς τὸ μαγευτικὸν Δρόννιγχαρ.

'Ἄν ξενεα ἔκει, θὰ ἔτρεχα ἀμέσως κάθε πρωὶ εἰς τὸ πάρκο καὶ θὰ ἐπέστρεφα μόλις τὸ γενῆ μα ἔτα ἔτρεχα μέσα εἰς τὸ δάσος, εἰς τὰ λειβάδια, στὴ μοναζά, θὰ ἐμάζωνα χόρτα καὶ λουλούδια, θὰ ἐκυνηγοῦσα ζῶα, ή θὰ ἐστρωνόμουνα στὸν ίσκιο τῶν δένδρων καὶ θὰ ἐβυθίζομεν εἰς δνειρά χρυσᾶ. Αὐτὸ δινε τὸ ιδανικόν μου! 'Οταν ἀναπνέω τὰ ἀρώματα τῆς ἔσχοχῆς καὶ τῶν ἀγρῶν, ή καρδιά μου γίνεται ἄλλη, γίνεται καλήτερη. 'Η φύσις εἰνε ἡ καλητέρα, ή πλέον ἀγαπητή μητέρα, μου. Ηδελα νὰ ὁριφῶ στὰ στήθη της καὶ φωνάζω καὶ νὰ κλαιώ ἀπὸ χαρᾶ!'

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΘΙΕΡΣΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 65).
2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΑΝΟΥ. Εἰκόνα Josè Garnelo (ἐν σελ. 68—69). 'Ερμηνεία ύπο Σπ. Παγανέλη.
3. ΛΕΟΝΤΙΑΣ. Κατὰ τὴν πρωτότυπον ἀλαιμογραφίαν τοῦ Ernest Anders (ἐν σελ. 73).